

Ο ΛΕΩΝ

(ΔΙΗΓΗΣΙΣ)

ὁ ὄνομά του εἶναι Λέων.

Ἔχει τὰ πόδια στὸ νερὸ ὡς πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, κρατάει καὶ ἓνα κουβᾶ: πρόκειται νὰ ποτίσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν βγῆ καθόλου ἀπὸ τὸ νερὸ, τὸν γεμίζει κάθε τόσο καὶ ποτίζει... τὴ θάλασσα!

Ἐνα πελώριο ψάθινο καπέλλο σκεπάζει τὴν καστανὴ φούντα πού εἶναι τὰ μαλλιά του. Τὸν κάνει νὰ φαίνεται κοντὸς καὶ πιὸ μικρὸς ἀκόμα, ἰδίως ἀπὸ μακριά: εἶναι τόσο μεγάλο!

Τὸ θέλει ὅμως αὐτό: εἶναι ὑπερήφανος γιὰ τὴν κορδέλλα πού ἔχει ἀπάνω. Γράφει «Γ. Ἀβέρωφ» μὲ χρυσᾶ γράμματα καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ κύριος ὁ ἀξιωματικὸς, πού φεύγει κάθε μέρα γιὰ τὸ καράβι του.

Ἦστερα δὲν τολμάει καὶ πολὺ - πολὺ νὰ τὸ βγάλῃ. Πότε ἦταν πού ἔγινε τόση φασαρία γιὰ τὸ «ἔπνιξε» τὸ ἄλλο του καπέλλο; Καὶ ὅταν ἐπῆγε ὁ Μπαμπᾶς νὰ τὸ ψαρέψῃ, τὸ εἶχε πιὰ πάρει ἢ θάλασσα μακριὰ καὶ δὲν φαινόταν πουθενά. Ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν ἔγραφε «Γ. Ἀβέρωφ» καὶ γι' αὐτὸ ἴσως δὲν τὸ ἐχάνευε!

*
* *

Μιὰ στιγμή βγαίνει ἀπὸ τὸ νερὸ, νὰ πάρῃ τὴν κουτάλα του, μιὰ μικρὴ στιγμή μόνο.

Ἔ, λοιπόν! Δὲν εἶναι κοντὸς οὔτε καὶ τόσο μικρούλης. Εἶναι μάλιστα πολὺ σωστὸς γιὰ τὴν ἡλικία του. Συνήθως εἶναι πολὺ ἄσπρος. Τώρα ἔχει γίνεи χρυσοκόκκινος. Ἀπὸ κοντὰ δὲ εἶναι καὶ ὠραῖος: Τὰ μάτια του εἶναι μεγάλα καὶ ζωηρά, σὰν ἀληθινοῦ λεονταριοῦ· γίνονται ὅμως καὶ πολὺ πολὺ γλυκὰ ἅμα γελάση ἢ ζητήση τίποτα, ποὺ εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ τοῦ τὸ δώσουν!

*
* *

Ἄν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ, θὰ μετροῦσε πὼς τώρα ἀρχίζει τὸ τέταρτο καλοκαῖρι τῆς ζωῆς του.

Ἄλλὰ δὲν τὰ ξέρει αὐτὸς αὐτὰ οὔτε καὶ τὸν ἐνδιαφέρουν. Τί παρελθόν, τί μέλλον! Αὐτὴ τῆ στιγμῇ εἶναι βασιλιᾶς: μπαίνει στὸ νερὸ ποὺ σχεδὸν βρέχεται τὸ μπλὲ παντελονάκι του—ἔ, τόσο λίγο δὲν θὰ πειράξη βέβαια.

Ἐπειτα σήμερα δὲν τοῦ λείει καὶ κανεὶς νὰ βγῆ οὔτε καὶ τοῦ φωνάζουν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πεῦκο, ὅπως συνήθως, ὁ Θεὸς ξέρει τί—γιατὶ ἐκεῖνος δὲν τ' ἀκούει.—Εἶναι μεγάλη ἡσυχία. Ἰσως νὰ μὴν κατέβηκε ἀκόμα ἡ Μαμιά, ὁ δὲ Μπαμπᾶς λείπει...

‡
* *

Ἄλλὰ οὔτε καὶ πότε ἦρθε ξέρει. Αὐτὸ ποὺ πάντως ξέρει εἶναι πὼς ἐδῶ δὲν εἶναι σὲ δυὸ κάμαρες περιορισμένως, ὅπως στὸ σπίτι: ἔχει ἓνα κόσμο ὀλόκληρο στὴν διάθεσί του.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ταράτσα ὅπου βγαίνει ἡ κάμαρά του καὶ φθάνει ὡς κάτω στὸ μεγάλο πεῦκο, μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖακι, ὅπου εἶναι οἱ πολυθρόνες καὶ τὰ τραπεζάκια καὶ ἀπὸ κεῖ συνεχίζει στὸ δρόμο ποὺ περνάει μπροστὰ καὶ ὅπου εἶναι ἀμέσως ἡ ἄμμος καὶ ἡ θάλασσα!

Πίσω ἀπὸ τὴν ταράτσα του ἔχει καὶ ἄλλα πεῦκα πολλὰ, κομπὰ καὶ σκίνα, ποὺ μυρίζουν ὠραῖα καὶ θυμάρια. Εἶναι τὸ δάσος, ὅπως ἐξήγησε ἡ Μαμιά.

Τώρα ὅμως δὲν τὰ μυρίζει ὁ Λέων πιά οὔτε καὶ τὰ προσέχει. Μόνο τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση.

Ἄλλὰ ἰδίως ἔχει ἐδῶ τὴ σκάλα, αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαῖο!

Ἄπο τὰ τραπεζάκια ὡς τὴν κάμαρά του πρέπει νὰ ἀνέβη! Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἔρθη στὴν ἄμμο καὶ τὴ θάλασσα, πρέπει νὰ κατέβη! Δὲν εἶναι ὅπως στὸ σπῆτι πού μόνο ἔχεις νὰ περπατᾷς ἀπὸ τὴν μιὰ κάμαρα στὴν ἄλλη!

Πόσες φορὲς ἐδῶ ἀνεβοκατεβαίνει; Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει. Αὐτὸ ὅμως πού αὐτὸς ξέρει, εἶναι πὼς μόλις δὲν τὸν βλέπει κανεὶς, ἀφίνει τὸ κάγγελο καὶ τὸν τοῖχο καὶ πάει καὶ ἔρχεται χωρὶς νὰ βασιτιέται πουθενά!

Ἔ! βέβαια κάθε τόσο τὸν παίρνει καὶ καποιοανοῦ τὸ μάτι καὶ τότε... ἔ, τότε τὴν γλυτώνει συνήθως μὲ μιὰ κατσάδα.

*
* *

Ἄλλὰ τί εἶναι αὐτὸ μπροστὰ στὸ θρῆνο πού γίνεται σχεδὸν κάθε μεσημέρι;

Εἶναι τότε ἡ ὥρα τοῦ μπάνιου.

Τί ἐπὶ τέλος συμβαίνει ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς; Ποιὸς φταίει;

Εἶναι βέβαιον, ὅτι τὴν πρώτη μέρα αὐτὸς, ὁ Λέων, δὲν ἤθελε νὰ μπῆ στὴ θάλασσα: τοῦ φαινόταν κρύο τὸ νερό, φοβόταν μὴν ἔρθη τὸ μεγάλο κύμα, πού ἤρθε χτές στὸ παραμῦθι τῆς Νταντᾶς, κι' ἄς μὴν ὑπῆρχε οὔτε ἴχνος, οὔτε κἂν πέρα - πέρα μακρῶν! Ἐπειτα ἦταν καὶ ὁ κόσμος πού ἐκύταζε, κι' αὐτὰ τὰ δύο μεγάλα παιδιὰ, πού ἀφοβα ἐκεῖνα ἔτρεξαν μέσα στὴ θάλασσα... καὶ... τέλος πάντων δὲν ἤθελε. Νά! ἐτελείωσε!

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει καθόλου ἡ ὑπόθεσις, ὡς φαίνεται.

Χωρὶς πιά πολλὰ λόγια τὸν ἐπῆρε ὁ Μπαμπᾶς στὴν ἀγκαλιά, προχώρησε λίγο καὶ τὸν ἐβούτηξε αὐτὸς μέσ' στὸ νερό!

Ἔ, τότε ἦταν κι' ἂν ἦταν τὸ κακό. Ἐφώναξε ὁ Λέων, οὔρλιαξε, σὰν νὰ τὸν καῖγαν ζωντανό, ἐκλώτσησε... ἐδάγκωσε!

Μάλιστα! ἐδάγκωσε τὸ μπράτσο τοῦ Μπαμπᾶ....

Ἔ, βέβαια! μετὰ αὐτό, κάποιον μέρος τοῦ σώματός του, παχουλό, δὲν ἐκαλοπέρασε πολύ. Ἀμέσως τὸν ἐτύλιξαν σ' ἓνα

πελώριο μπουρνούζι καὶ τὸν ἐπῆγαν κατ' εὐθείαν ἀπάνω
στὴν κάμαρά του.

Τί φοβερό! καὶ ἦταν τόσος κόσμος!

Τὶ ἔγινε πλέον ἐκεῖ, ἂν ἐβρεξάν συμβουλές, φοβέρες, ὑπο-
σχέσεις, αὐτὸ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Πάντως ὅταν μετὰ κατέ-
βηκε γιὰ τὸ φαί του κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο πεῦκο, τότε εἶχε
πιά ἐντελῶς τελειώσει τὸ ζήτημα.

Καὶ ἔτσι δὲν τὸν ἐπρόσεξε κανεὶς καὶ ἔφαγε ὅπως πάντα
μὲ τὴν Ντανιᾶ, ἐκεῖ στὸ παρῶμερο τραπεζάκι.

Ἔπειτα ὅμως; τίς ἄλλες μέρες;

Ἐ, βέβαια, δὲν ξανάγινε αὐτὸς ὁ σκοτωμός, δὲν ἐδά-
γκωσε πιά, δὲν ἐκλώτισε ὁ Λέων, μόνο πού ἐσφίχθηκε
πολὺ ἀπάνω στὸν Μπαμπᾶ καὶ ἔκλαιε . . . λίγο.

Μετὰ δὲν ἔγινε οὔτε αὐτό.

Καὶ τώρα μπαίνει μόνος του μέσα στὴν θάλασσα, τρε-
χάλα καὶ γελώντας καὶ παίζει σὰν τὰ ἄλλα τὰ μεγάλα τὰ
παιδιὰ καὶ προχωρεῖ βαθεῖά, πολὺ βαθεῖά, πὺν χώνεται ὡς
τὸ λαϊμὸ μὲς στὸ νερό!

Ἄλλὰ τότε γιατί πάλι ἀρχίζουν οἱ φωνές;

Νά! χτές:

Ἦταν πανευτυχής. Ὅτι τοῦ εἶχαν φορέσει τὸ πράσινο
βρακάκι του, μὲ τίς σταυρωτὲς τσιάντες καὶ τὰ πράσινα παν-
τουφλάκια του. Ὁρμησε στὸ νερό, στὴν θάλασσα. Ἐκκλί-
σθηκε ἄκρη-ἄκρη κοντὰ στὴν ἄμμο, ἐκλώτισε, ἐπιτίλησε
ἐπροχώρησε πὺ μὲσα, κατάπτε χωρὶς νὰ τὸ θέλη νερό καὶ
ἔβηξε καὶ ἔφτυσε χωρὶς νὰ πῆ μὰ λέξι, μὴν τυχὸν τὸν θυ-
μηθοῦν καὶ τοῦ ποῦν νὰ βγῆ τέλος ἔκανε τὸ μπάνιο του
ὅπως τὸ ἤθελε.

Καὶ τότε ξαφνικὰ ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Μαμάς:

— Λεονταράκι μου, πρέπει νὰ βγῆς πιά, εἶναι ὥρα!

Μὰ πῶς; κίολας; ἄκουσε ἢ δὲν ἄκουσε καλά;

Ἄλλὰ νά, πὺν ξανάρχεται ἡ φωνὴ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα,
κάτω ἀπὸ τὸ πεῦκο καὶ δεύτερη καὶ τρίτη φορά. Τώρα
μάλιστα δὲν λέει πιά «Λεονταράκι μου» παρὰ σκέτα «Λέων»
καὶ εἶναι καὶ σὰν διαφορετικῆ.

Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν τὸν ἐσυγκίνησε. Καὶ ἄλλαξε ἀκόμα πολλοὺς τόνους ἢ φωνὴ κι' ὁ Λέων ἔμενε πάντα μέσα στὴ θάλασσα.

Τότε...

Ἔ, τί νὰ τὰ πολυλογοῦμε; Ἐπλησίασε ἡ Μαμά, διέταξε. Ὁ Λέων ἔκανε πὸς δὲν ἄκουσε καὶ ἐπροχώρησε ὅλο πιὸ μέσα, πιὸ μέσα, ἐχώθηκε ὡς τὸ σαγῶνι στὸ νερὸ καὶ ἔμεινε κυττάζοντας τὴν καημένη τὴ Μαμά, πού δὲν μποροῦσε ἀπὸ τὴν παραλία νὰ τὸν φτάσει, καί... ἐγελοῦσε. Μάλιστα ἐγελοῦσε γι' αὐτό!

Λίγο νερὸ ἐμπῆκε στ' αὐτιά του καὶ λίγο ἤθελε νὰ μπῆ καὶ μεσ' στὸ στόμα του, ἀλλὰ αὐτὸς τίποτα, ἐκεῖ. Δὲν τὸ κουνοῦσε!

Ἀπὸ τὸ μπλὲ νερὸ ἔξείχε πιά μόνο ἡ κεφάλαια του μὲ τὰ μεγάλα μάτια καὶ τὰ φουντωτὰ μαλλιά...

Ἐξαφνα ἓνα χέρι δυνατὸ τὸν ἔπιασε τὸν ἐσήκωσε καὶ τὸν ἔφερε διὰ τῆς βίας στὸ γιालό...

—Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, πού μὲ ἐβοηθήσατε· ὁ γυιός μου εἶναι σήμερα πολὺ κακός...

Ἄδικα διαμαρτυρήθηκε ὁ Λέων, ἐφώναξε ἐκλότσησε κι' ἂν ἐπρόφτενε θὰ ἐδάγκωνε πάλι: τὸν ἔβγαλαν θέλοντας καὶ μὴ!...

Ἀμέσως τὸν ἐπῆρε ἡ Μαμά, τὸν ἐτύληξε στὸ μεγάλο τὸ μπουρνοῦζι καὶ τὸν ἐπῆγε πάλι... στὴν κάμαρά του...

Κι' αὐτὰ τὰ μπάνια τέλος πάντων! τί γίνεται ἐπὶ τέλους ἐκεῖνες τὶς στιγμές; Ὅταν δὲν μπαίνει ὁ Λέων στὸ νερὸ γίνεται θρηῆνος, ἀλλὰ καὶ ὅταν μπαίνει πάλι;...

Ἄς ἤξερε κανεὶς ποιδὸς φταίει!

*
* *

Σήμερα, Κυριακὴ, περιμένει τὸν Μπαμπᾶ. Καὶ περιμένοντας ποτίζει μὲ τὸν κουβᾶ του ἢ ψαρεύει, πάλι μὲ τὸν κουβᾶ του, κοχύλια.

Σκύβει κάθε τόσο καὶ βλέπει κάτω προσεκτικὰ, τόσο πού

βρέχεται μπροστά ὁ γύρος τοῦ καπέλλου του καὶ πίσω τὸ μπλέ παντελονάκι, τὸ λινό.

Τί ἄρα γε παρατηρεῖ; τὰ βότσαλα ποὺ λάμπουν στὸ νερό, σὰν πολύτιμα πετράδια ἢ τὰ ποδαράκια του ποὺ φαίνονται πιὸ παχουλὰ καὶ βουλιάζουν μεσ' στὴν βρεμμένη ἄμμο τόσο, ποὺ κρύβονται τὰ δαχτυλάκια τους, γιὰ νὰ φανοῦνε πάλι λίγο στὸ ἄλλο βῆμα;

Καὶ ἰδίως τί νὰ σκέπτεται;

Μήπως πὼς ἀφοῦ ἔρχεται ὁ Μπαμπᾶς θὰ πᾶνε μὲ τὴν βάρκα; ἢ μήπως πὼς δὲν ἐφώνασε ἀκόμα τίποτα ἡ Μαμά; Μήπως τὸ παραμῦθι τῆς Νταντᾶς ἢ πὼς σὲ λίγο ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ μπάνιου, ποὺ φέρνει τόσο θρηῆνο καὶ χαρὰ;

Ἴσως ὅμως καὶ τίποτα νὰ μὴν σκέπτεται, τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά: τί νὰ τὰ κάνει; τί τὸν μέλουν; Μιὰ στιγμή μόνο τὰ προσέχει.

Ζῆ μόνος του αὐτός, στὸν κόσμο τὸν δικό του, ποὺ εἶναι μεγάλος, ἀτέλειωτος, γεμᾶτος πράγματα ἀκαθόριστα, ὥραϊα, παραμυθένια!...

Γι' αὐτὸ εἶναι εὐτυχῆς ὁ Λέων!

12 - 7 - 35

ANNETTA A. ΠΑΠΠΑ

